

død, uagtet Moderen forud var død. Jeg finder det i højeste Grad støvende, at vi ikke have nogen Lovbestemmelse, som kan tilpligte den vedkommende Børnefaders Dødsbo at udrede Alimenterationsbidrag, indtil Børnet har fyldt sit fjortende Aar, men at det derimod fuldstændig skal paalægges vedkommende Kommune at optage og forsjøge Børnet. Jeg kjender saaledes flere Tilfælde, hvori det i mine Tanker har vist sig, at der er et Hul i den hele Lovgivning om Underholdningsbidrag, og jeg vil derfor tillade mig at henstille til den høitagtede Justitsminister og at rette det Spørgsmaal til ham, om han ikke vil tage denne Sag under Overvejelse, han kunde derved muligens komme til det Resultat, at der bør udarbejdes et Lovforslag om forandrede Bestemmelser for Udredelsen af Underholdningspenge i det Sele taget.

Det var kun disse saa Bemærkninger, som jeg fandt mig foranlediget til at fremkomme med, og som jeg vil henstille dels til den høitærede Justitsminister og dels til det eventuelle Udvalg.

Nimestad. Det Spørgsmaal, der senest er blevet draget frem, saavel af det ærede Medlem for Rjøbenhavns 7de Valgkreds (Casé) som af den sidste ærede Taler, angaaende Sognefogedernes Stilling til denne Sag skal jeg ikke fordybe mig i; men jeg tilstaar, at denne Frygt for at overlade Sognefogderne Forretninger af denne Natur kom mig noget overraskende, naar man ser hen til, at det allerede følger af den nuværende Lovgivning, at der til Sognefogderne er henlagt de Forretninger af denne Art, som det tør jeg nok sige, i praktisk Henseende fremtræde som det langt overveiende Antal. Jeg har derfor ikke kunnet føle nogen Betænkelighed ved at tænke mig ogsaa andre Udpantningsforretninger henlagte til Sognefogderne, saa meget mere som dette Lovforslag gaar ud paa at give, hvad man jo hidtil har savnet, tydelige Regler for den Fremgangsmaade, de bør vælge, og for deres Kompetence. — Det maa derimod være mig tilladt at sige et Par Ord i Anledning af Ytringer, der tidligere ere faldne her i Salen under denne Behandling angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt det overhovedet har været rigtigt at fremkomme særskilt med denne Sag. Et æret Medlem (D. Hansen) har jo i den Henseende rettet et, som jeg vel tør kalde det, stærkt Angreb paa Lovforslaget fra dette Synspunkt, og skjøndt dette Angreb jo allerede har faaet et fuldkommen tilfredsstillende Svær fra den høitagtede Justitsminister, saa har jeg dog troet ogsaa at burde sige et Par Ord derom, da det ærede Medlems Ytringer vare rettede ikke alene til Justitsministeren, men ogsaa, om jeg saa tør sige, til de menige Medlemmer af Processkommissionen. Det ærede Medlems hele Tankegang var den, vi saa ofte her i Salen have hørt paa saa mange andre Punkter, hver Gang der har været Tale om en Reform, idet man da har sagt: „Vi maa have den

høje Sag for“ eller „Vi maa gjøre Skridtet fuldt ud“, eller hvilke andre Udtryk man nu har brugt, og det ærede Medlem høitiede ogsaa mest Bifald — hvad han maatte ogsaa havde paaregnet — da han foretog de kommende Dages Forhandlinger og kastede ironiske Sideblik til Skoleloven. Men jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det netop er det ærede Medlem selv, der paa det Klarest har vist Mistillid til det, han kalder den store Reform, Mistillid til den praktiske Trang dertil og Mistillid til Nødvendigheden deraf. Thi hvad var det ærede Medlems Tankegang? Det var denne: Naar man saaledes tager for sig de enkelte Stykker af Rettsreformen, naar man kommer særskilt med en Konkurslov, med en Skiftelov, med en Eksekutionslov, med en Tvangsauktionslov o. s. v. saa giver man Modstanderne af Reformen Vaaben i Hænde; thi — sagde han — naar man saaledes har ordnet Alt, hvad der er praktisk Trang til at faa reformeret, saa vil der bagefter ikke vise sig nogen Lyst til at gribe, hvad han kaldte den store Reform, hvorved han mente selve Omordningen af den civile og kriminelle Rettspleie. Jeg tror imidlertid, at man ikke lettere kan give den store Reform et Dementi end netop gennem saadanne Ytringer (Modsigelse fra D. Hansen). Om Forbalelse, jeg tillod mig at opskrive det ærede Medlems Ytringer. Naar man saaledes har ordnet Alt, hvad der er praktisk Trang til at faae reformeret.“ Er det virkelig saa, at man ved at ordne Konkursvæsenet, Eksekutionsvæsenet o. s. v. har ordnet Alt, hvad der er praktisk Trang til i Livet, saa er der jo heller ikke nogen Grund til at ville en Reform af den civile og kriminelle Rettspleie. Væres denne ikke frem af en sand Trang, væres denne ikke frem af en Følelse i Folket af dens Nødvendighed, saa er det ganske klart, at man ikke bør foretage Noget i saa Henseende; thi der er i Sandhed Grunde nok, der tale imod at foretage en væsentlig Omordning af en stor Del af vor Rettsforfatning. Det, som det ærede Medlem vilde, forekommer det mig ogsaa, ikke ret vel nogen Regjering kan gjøre. Det forekommer mig, at den kan ikke loyalt gjøre det; den kan ikke sige: Vi vide vel, at der er en stor Trang til en Reform af Konkursmaterien, og vi have Arbejder, der kunne afhjælpe denne Trang; vi vide vel, at der er stor Trang til en Reform af Lovgivningen om Tvangsauktioner — og det, vil det ærede Medlem heller ikke bestride, at der er — og vi have ogsaa Arbejder liggende paa dette Punkt, men vi ville beholde alle disse Lovarbejder som Drumfer paa Haanden eller som Pant for, at man bagefter vil tage Omordningen af den hele civile og kriminelle Rettspleie. En saadan Maade at optræde paa vilde aabenbart ikke være loyal, og det er dog det, som det ærede Medlem anbefaler. Men selv om man vilde berørlige sig ved at sige: Sa, det er dog det Siffigte,